

Daniels Bog – nummer et hundrede og treogfirs

Det evige fundament: Kristus i den profetiske historie og den troendes tro

Jeff Pippenger

2024-04-13

Den »sandhed, som Peter havde bekendt, er grundlaget for den troendes tro. Det er den, som Kristus selv har erklæret at være evigt liv.« Denne »sandhed« identificerede to aspekter af Kristus. Det første var, at Kristus er et element i den profetiske historie. De vejmærker, der repræsenterer begivenhederne i den profetiske historie, repræsenterer Kristus. Hans forbindelse med begivenhederne identificerer de profetiske vejmærkers hellighed og giver begrundelsen for, at Søster White så ofte siger, at vi må vogte vejmærkerne, for disse vejmærker repræsenterer Jesus Kristus. Det vejmærke, som repræsenterede prøvelsestemaet på Kristi tid, var hans dåb, og det stod på linje med andre begivenheder i de hellige reformlinjer, kendetegnet ved nedstigningen af et guddommeligt symbol.

I Moses' reformlinje steg Guddommen ned og tog bolig i en brændende busk, et symbol på Skaberen forenet med skabningen. I reformlinjen ved afslutningen af de halvfjerds år steg Mikael ned for at bemyndige Kyros til at gå frem med det første dekret, og samtidig blev Daniel forvandlet til Kristi billede. I Kristi reformlinje steg Helligånden ned i en dues skikkelse for at salve Guds Søn, symbolet på Guddommen forenet med menneskeligheden. I den milleritiske historie var den engel, som steg ned den 11. august 1840, "ingen ringere end Jesus Kristus", som steg ned med en lille bog, der skulle fortæres, og Han var den lille bog. Der viste Han, at foreningen af Guddommen med menneskeligheden fuldbyrdes ved at spise og drikke Himmelsbrødets kød og blod.

Den hellige historie er hellig, fordi den legemliggøres ved Kristi nærvær. Forudsigelserne i Guds Ord, som identificerer fremtidige begivenheder, er Jesus Kristus, for han er „Ordet“. Når disse forudsigelser opfyldes i historien, repræsenterer begivenhederne opfyldelsen af hans ord, og hans Ord er sandhed. Det er hans Ord, der fremsætter forudsigelsen, og det er hans Ord, der opfyldes, når begivenheden indtræffer; således er det ved begyndelsen og ved afslutningen Jesus Kristus, for han er Alfa og Omega. Derfor identificerede Peter, da han proklamerede, at Jesus var Kristus og den levende Guds Søn, et vejmærke, som var Jesus Kristus, og et vejmærke, som når sin fuldkomne opfyldelse i de sidste dage. 11. september 2001 var Kristi fuldkomne opfyldelse.

At forkaste den profetiske opfyldelse af 11. september 2001 er at forkaste Kristus, den levende Guds Søn. Denne sandhed, udtrykt af Peter, var „grundlaget for den troendes tro“, og den 11. september 2001 førte Kristus sit folk i de sidste dage tilbage til Jeremias' „gamle stier“, som repræsenterer „grundvoldene“ for bevægelsen i den første og den tredje engels budskaber. Peter repræsenterede de hundrede fireogfyrre tusinde, som besegles i den periode, hvor de fire engle holder de fire vinde tilbage. Beseglingstiden er en bestemt profetisk periode, der begynder den 11. september 2001 og ender ved den nært forestående søndagslov. Jesus fremstiller altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

Ved begyndelsen af beseglingstiden steg englen i Åbenbaringen atten ned, ligesom Helligånden gjorde det ved dåben, og denne engel var „ingen ringere end Jesus Kristus“, for den engel, som steg ned for at oplyse jorden med sin herlighed i Millerbevægelsens historie, var „ingen ringere end Jesus Kristus“. Ved den snart kommende søndagslov stiger „ingen ringere end Jesus Kristus“ atter ned og frembærer det andet af de to budskaber i Åbenbaringen atten, idet Han kalder sin anden hjord ud af Babylon. Midt i beseglingstidens periode steg en engel ned, ligesom den anden engel steg ned den 19. april 1844 ved den første skuffelse i Millerbevægelsen.

Mellem denne anden engels komme og den tredje engels komme den 22. oktober 1844 blev mange engle sendt for at give den anden engel større kraft, idet Midnatsråbets budskab kom. Med henvisning til den historie, da disse engle kom i Milleriternes historie, oplyser Søster White os om, at de, som forkastede disse budskaber, havde korsfæstet Kristus lige så visseligt, som jøderne korsfæstede Kristus.

„Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således havde de navnkristne kirker korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om vejen ind i det allerhelligste, og de kan ikke drage nytte af Jesu forbøn dér.“ Early Writings, 261.

De budskaber, som englener repræsenterer, repræsenterer, når de forkastes, Kristi korsfæstelse, for Han legemliggør budskaberne og deres historiske opfyldelse. Den 18. juli 2020 steg „ingen ringere end Jesus Kristus“ ned, hvilket markerede den første skuffelse og begyndelsen på ventetiden. Slået ihjel på gaderne skulle de døde, tørre ben af Hans folk i de sidste dage vækkes ved at høre den eneste røst, som kan bringe mennesker tilbage til livet.

Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den time kommer, ja, den er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst, og de, som hører, skal leve. For ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv; og han har givet ham myndighed til også at holde dom, fordi han er Menneskesønnen. Undres ikke over dette; for den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst og komme frem: de, som har gjort det gode, til livets opstandelse, men de, som har øvet det onde, til dommens opstandelse. Johannes 5:25–29.

I juli 2023 kaldte Hans røst de døde, tørre ben til live, og Alfa og Omega gentog da begyndelsen på beseglingstiden, for juli 2023 markerer afslutningsperioden for beseglingstiden. Hans folk blev derefter atter kaldt tilbage til Jeremias gamle stier, til grundvoldene i den milleritiske historie. Grundbudskabet ved milleriternes begyndelse og afslutning var den milleritiske histories første og sidste budskaber, hvilket var de „syv tider“ i Tredje Mosebog, kapitel seksogtyve.

I juli 2023 blev Guds folk i de sidste dage endnu en gang befalet at tage den lille bog og æde den. Når de æder den lille bog, bliver de derpå prøvet for at se, om de vil anerkende budskabet om det tredje Ve i Johannes' Åbenbaring kapitel ni (tidenderne fra øst) og budskabet i Daniels bog kapitel elleve (tidenderne fra nord). Prøvelsesprocessen fører dem til vers tretten til femten i Daniels bog kapitel elleve, som er Slaget ved Panium, som er Cæsarea Filippi, og som er Midnatsråbets budskab, hvor de to klasser, som har hørt Hans røst, bliver åbenbaret: den ene klasse, »de, som har gjort godt, til livets opstandelse; og de, som har gjort ondt, til dommens opstandelse.«

Der er tre røster i beseglingstiden for de et hundrede og fireogfyrre tusinde, og de er alle stemmen af „ingen ringere person end Jesus Kristus“. Den første røst i Åbenbaringen atten lød, da de store bygninger i New York City blev styrtet til jorden ved et berøring fra Gud. Den anden røst er ærkeenglen Michaels røst, som kalder de døde ud af deres grave. Den tredje røst er den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel, som kalder Hans anden hjord ud af Babylon i timen for det „store jordskælv“ i Åbenbaringens ellefte kapitel. Den fuldkomne opfyldelse af Peters bekendelse i Cæsarea Filippi sker, når Kristus leder sit folk i de sidste dage til „den del af Daniels profeti, som angår de sidste dage“.

Panium i vers tretten til femten i Daniel elleve er den „del“ af Daniels profeti, som blev forseglet, og som identificerer Midnatsråbets budskab. Panium er lejrstævnet i Exeter i august 1844; det er en historie, som opfyldes i Donald Trumps anden embedsperiode, og det er det profetiske budskab, som præger Guds segl på de et hundrede og fireogfyrre tusindes pander. De vers, som vi nu studerer, er meget hellig grund.

„Den sandhed, som Peter havde bekendt, er den troendes tros grundvold. Det er det, som Kristus selv har erklæret at være evigt liv. Men besiddelsen af denne kundskab var ingen grund til selvforherligelse. Det var ikke ved nogen visdom eller godhed hos ham selv, at den var blevet åbenbaret for Peter. Aldrig kan mennesket af sig selv nå til kundskab om det guddommelige. ‘Den er højere end himmelen; hvad kan du gøre? dybere end dødsriget; hvad kan du vide?’ Job 11:8. Kun barnekårets Ånd kan åbenbare for os Guds dybe ting, som ‘intet øje har set, og intet øre hørt, og som ikke er opkommet i noget menneskes hjerte.’ ‘Men os har Gud åbenbaret det ved sin Ånd; for Ånden ransager alle ting, selv Guds dybder.’ 1 Korintherbrev 2:9, 10. ‘Herrens fortrolighed er med dem, der frygter ham;’ og det forhold, at Peter skelnede Kristi herlighed, var et bevis på, at han var blevet ‘oplært af Gud.’ Salme 25:14; Johannes 6:45. Ja, i sandhed, ‘salig er du, Simon Barjona; for kød og blod har ikke åbenbaret dig det.’“

„Jesus fortsatte: ‘Og jeg siger også dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge Min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den.’ Ordet Peter betegner en sten,—en rullende sten. Peter var ikke den klippe, hvorpå kirken blev grundlagt. Dødsrigets porte fik magt over ham, da han fornægtede sin Herre med eder og besværgelser. Kirken blev bygget på Én, mod hvem dødsrigets porte ikke kunne få magt.“ The Desire of Ages, 413

Det budskab, Kristus frembar for sine disciple i Cæsarea Filippi, var og er Midnatsråbets budskab, og det er placeret inden for rammerne af en åndelig krig mellem den græske gud Pan, hvis tempel blev kaldt „helvedes porte“, og jorddyrets to frafaldne horn. Makkabæerne var Guds frafaldne folk, som gav sig ud for at være forsvarerne af Guds menighed, idet de førte krig mod grækernes religion. De identificerede sig selv som både de religiøse og politiske ledere. De repræsenterer den frafaldne protestantisme hos de faldne kirker, som nu sammen med De Forenede Staters regering er i færd med at danne et billede af dyret og føre krig mod globalisternes religion, woke-ismen og Moder Jord. De frafaldne horn sejrer i deres kamp med globalismens religiøse og politiske elementer, og samtidig bliver det sande protestantiske horn rensat ved fjernelsen af de sidste rester af de dårlige jomfruer, forud for at det bliver ophøjet som et banner ved „det store jordskælv“ i den

snart kommende søndagslov.

Den del af profetien i Daniels bog, som vedrører de sidste dage, som også er Jesu Kristi åbenbaring og er Midnatsråbets budskab, bliver åbnet af Løven af Judas stamme i Cæsarea Filippi, som er Panium. Den bliver åbnet midt i krigen mellem det ateistiske dyr fra afgrunden og republikanismens horn, som begyndte at ophidse dette dyr i 2015, og imod protestantismens ægte horn, som nu bliver genoprejst som en mægtig hær.

Den sandhed, som Peter bekendte, repræsenterer vejmærket den 11. september 2001, og også at Kristus er den levende Guds Søn. Sandheden om det, som repræsenteres ved, at Jesus er Guds Søn, er en prøvende sandhed, lige så sikkert som spørgsmålet om, hvorvidt Jesus var Messias eller ej, var det på Peters tid. Forkyndelsen af, at Jesus er Guds Søn, repræsenterer alt det, som var blevet åbenbaret om, hvem Sønnen er. Den repræsenterer ikke alene, at Han var Guds Søn, men også at Han var Menneskesønnen. Det er sandheden om guddommens inkarnation i menneskeligheden, hvilket er selve det værk, der fuldbyrdes i beseglingstiden for de et hundrede og fireogfyrre tusinde. Sandheden om "inkarnationen" er den sandhed ved enden, som blev forbilledligt fremstillet ved sandheden om "sabbatten" i begyndelsen.

Den 22. oktober 1844 markerede den tredje engels komme. Når en engel kommer, åbnes en særlig sandhed, tilpasset den tidsperiode, hvor sandheden forsegles op, af Løven af Judas stamme, og denne sandhed sætter derpå den generation på prøve, i hvilken den sandhed åbnes. Den 22. oktober 1844 blev de sandheder åbenbaret, som er forbundet med Kristi gerning, han som pludselig kom til det tempel, han havde oprejst i de seksogfyrre år fra 1798 til 1844. Kristi domsgerning, Guds lov, hans rolle som ypperstepræst, spørgsmålet om dyrets mærke og beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind blev alle åbnet. Søster White fik vist, at der blandt disse sandheder var én sandhed, som Alfa og Omega fremhævede i et særligt lys.

„Jeg blev grebet af forundring, da jeg så det fjerde bud i selve midten af de ti bud, omgivet af en blid strålekrans af lys. Englen sagde: 'Det er det eneste af de ti, som identificerer den levende Gud, der skabte himlene og jorden og alle de ting, som er deri. Da jordens grundvolde blev lagt, blev også sabbattens grundvold lagt.'“ Testimonies, bind 1, 75.

Beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind var kommet, men den skulle blive forsinket ved oprøret i 1863. Den 11. september 2001 begyndte beseglingsprocessen, da Kristus, fremstillet som den vældige engel i Åbenbaringen kapitel atten, steg ned med en skjult bog i sin hånd, som Guds sidste dages folk skulle spise. Alfa og Omega fremstiller altid enden ved begyndelsen, så i de sidste dage var der endnu en sandhed, som blev sat i et særligt lys, og den var direkte forbundet med sabbatssandheden, som blev fremhævet første gang, da Kristus forsøgte at besegle de hundrede og fireogfyrre tusind.

Tiden er kommet, da Daniel skal stå i sin lod. Tiden er kommet, da det lys, der blev givet ham, skal gå ud til verden som aldrig før. Hvis de, for hvem Herren har gjort så meget, vil vandre i lyset, vil deres kundskab om Kristus og de profetier, der vedrører Ham, blive stærkt forøget, efterhånden som de nærmer sig afslutningen på denne jords historie.

„De, som har samfund med Gud, vandrer i Retfærdighedens Sols lys. De vanærer ikke deres Forløser ved at fordærve deres vej for Gud. Himmelsk lys skinner over dem. De er af uendelig værdi i Guds øjne, for de er ét med Kristus. For dem er Guds ord af overvældende skønhed og ynde. De ser dets betydning. Sandheden åbenbares for dem. Læren om inkarnationen er omgivet af en mild glans. De ser, at Skriften er nøglen, som oplukker alle mysterier og løser alle vanskeligheder. De, som ikke har været villige til at modtage lyset og vandre i lyset, vil ikke være i stand til at forstå gudsfrygtens mysterium, men de, som ikke har tøvet med at tage korset op og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.“ Manuscript Releases, nr. 21, 406, 407.

Læren om inkarnationen er den sandhed, at guddommelighed forenet med menneskelighed ikke synder, og tegnet på dem, der i de sidste dage er nået frem til denne erfaring, er sabbatten.

Desuden gav jeg dem også mine sabbatter til et tegn mellem mig og dem, for at de skulle kende, at jeg er Herren, som helliger dem. Ezekiel 20:12.

De hundrede og fireogfyre tusind forsegles for evigheden, og forseglingsprocessen udpeger en kort tidsperiode ved afslutningen af forseglingsprocessen, lige før søndagsloven, hvor seglet præges. I denne korte tidsperiode forenes guddommelighed med menneskelighed, varigt.

„Hvad gør I, brødre, i det store forberedelsesværk? De, som forener sig med verden, modtager den verdslige form og forbereder sig til dyrets mærke. De, som nærer mistillid til sig selv, som ydmyger sig for Gud og renser deres sjæle ved lydighed mod sandheden, disse modtager den himmelske form og forbereder sig til Guds segl på deres pander. Når forordningen udgår, og prægnet bliver indprentet, vil deres karakter forblive ren og pletfri i evighed.“

„Nu er tiden inde til at forberede sig. Guds segl vil aldrig blive sat på panden af en uren mand eller kvinde. Det vil aldrig blive sat på panden af den ærgerrige, verdenselskende mand eller kvinde. Det vil aldrig blive sat på panden af mænd eller kvinder med falske tunger eller svigefulde hjerter. Alle, som modtager seglet, må være uden plet for Gud — skikkede til himlen. Gå fremad, mine brødre og søstre. Jeg kan på nuværende tidspunkt kun skrive kort om disse punkter og blot henlede jeres opmærksomhed på nødvendigheden af forberedelse. Ransag Skrifterne for jer selv, så I kan forstå den frygtelige alvor i den nuværende stund.“ Testimonies, bind 5, 216.

Det foregående afsnit kunne antyde, at seglet påtrykkes ved søndagsloven, men dette er ikke tilfældet. Søster White gør det klart, at søndagsloven er en stor krise, og hun lærer også tydeligt, at karakter åbenbares i en krise, men aldrig udvikles i en krise. Seglet påtrykkes ved søndagsloven i den forstand, at det da bliver synligt, for de, som da har seglet, løftes op som et banner. Seglet påtrykkes i en kort tidsperiode, umiddelbart før nådetiden afsluttes, og for sabbatsholdere afsluttes nådetiden ved søndagsloven. Beseglingen begyndte den 11. september 2001, og ingen modtog da Guds segl, for som illustreret i tidsperioden efter den 22. oktober 1844, skulle der først være en prøvelsesproces.

I enhver reformbevægelse begynder en prøvelsesproces, når det guddommelige symbol stiger ned for at give kraft til det budskab, som blev åbnet ved endens tid. Da Mikael steg ned for at styrke Kyros til at gå videre med det første dekret, blev jøderne da prøvet på, om de ville forlade det hjem,

de havde boet i gennem de foregående halvfjerds år, og vende tilbage til en ødelagt by og genopbygge den. Da Helligånden steg ned ved Kristi dåb, blev jøderne prøvet i spørgsmålet om Messias. Da den vældige engel i Åbenbaringen 10 steg ned den 11. august 1840, blev den generation prøvet på, om de ville æde den lille bog og alt det, som den lille bog repræsenterede.

En prøveproces begyndte den 11. august 1840, som frembragte to klasser af tilbedere, og den klasse, som fulgte Lammet ind i det Allerhelligste, var kandidater til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind. Den endelige prøve for den generation, som ikke bestod prøveprocessen, begyndte med ankomsten af øget lys over de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Fra 1856 til 1863 markerede Laodikea-budskabet en afsluttende tidsperiode inden for den periode, som begyndte med den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844. Denne tidsperiode fremstilles ved vers tretten til femten i Daniels bog kapitel elleve.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

“I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud. Alle ting er blevet til ved ham; og uden ham blev ikke noget til af det, som er blevet til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fattede det ikke.’ ‘Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, (og vi skuede hans herlighed, en herlighed som den Enbårnes fra Faderen,) fuld af nåde og sandhed’ (Johannes 1:1–5, 14).”

„Dette kapitel skildrer karakteren af og betydningen af Kristi gerning. Som en, der forstår sit emne, tillægger Johannes al magt til Kristus og taler om hans storhed og majestæt. Han lader guddommelige stråler af kostbar sandhed bryde frem som lys fra solen. Han fremstiller Kristus som den eneste mellemmand mellem Gud og menneskeheden.”

Læren om Kristi inkarnation i menneskeligt kød er et mysterium, »selve den hemmelighed, som har været skjult fra evigheder og fra slægter« (Kolossenserne 1:26). Det er gudsfrygtighedens store og dybe hemmelighed. »Ordet blev kød og tog bolig iblandt os« (Johannes 1:14). Kristus tog den menneskelige natur på sig, en natur ringere end hans himmelske natur. Intet viser så klart Guds vidunderlige nedladenhed som dette. Han »elskede således verden, at han gav sin enbårne Søn« (Johannes 3:16). Johannes fremstiller dette vidunderlige emne med en sådan enkelhed, at alle kan fatte de fremførte tanker og blive oplyst.

„Kristus lod ikke blot, som om Han antog den menneskelige natur; Han antog den virkelig. Han besad i sandhed menneskelig natur. ‘Da nu børnene har del i kød og blod, fik også han selv på lignende måde del deri’ (Hebræerne 2:14). Han var Marias søn; Han var af Davids slægt efter menneskelig afstamning. Han erklæres at være et menneske, ja, Mennesket Kristus Jesus. ‘Denne mand,’ skriver Paulus, ‘blev agtet værdig til større herlighed end Moses, eftersom den, som har bygget huset, har større ære end huset’ (Hebræerne 3:3).”

„Men mens Guds Ord taler om Kristi menneskelighed, da han var på denne jord, taler det også utvetydigt om hans præeksistens. Ordet eksisterede som et guddommeligt væsen, ja, som Guds evige Søn, i forening og éthed med sin Fader. Fra evighed af var han pagtens Mellemmand, den, i hvem alle jordens folk, både jøder og hedninger, hvis de tog imod ham, skulle velsignes. ‘Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud’ (Joh 1,1). Før mennesker eller engle blev skabt, var

Ordet hos Gud og var Gud.“

Verden blev skabt ved Ham, »og uden ham blev ikke noget til af det, som er« (Johannes 1,3). Hvis Kristus skabte alle ting, eksisterede Han før alle ting. De ord, der er talt herom, er så afgørende, at ingen behøver at være efterladt i tvivl. Kristus var Gud i væsen og i den højeste forstand. Han var hos Gud fra evighed af, Gud over alle, lovprist i evighed.

"Herren Jesus Kristus, Guds guddommelige Søn, eksisterede fra evighed af, en særskilt person, og dog ét med Faderen. Han var himlens overvældende herlighed. Han var de himmelske intelligensers anfører, og englenes tilbedende hyldest blev modtaget af Ham som Hans ret. Dette var ikke et røveri mod Gud. 'Herren ejede mig ved begyndelsen af sin vej,' erklærer Han, 'forud for sine værker fra fordums tid. Jeg blev indsættet fra evighed, fra begyndelsen, før jorden blev til. Da dybene endnu ikke var, blev jeg født; da kilderne, rige på vand, endnu ikke fandtes. Før bjergene blev grundfæstet, før højene blev jeg født: mens han endnu ikke havde skabt jorden eller markerne eller verdens øverste støvpartikler. Da han beredte himlene, var jeg der; da han satte en kreds over dybets flade' (Ordsprogene 8:22–27)."

„Der er lys og herlighed i den sandhed, at Kristus var ét med Faderen, før verdens grundvold blev lagt. Dette er det lys, der skinner på et mørkt sted og gør det strålende med guddommelig, oprindelig herlighed. Denne sandhed, uendeligt gådefuld i sig selv, forklarer andre gådefulde og ellers uforklarlige sandheder, medens den er indesluttet i lys, utilnærmeligt og ubegribeligt.“ Selected Messages, bog 1, 246–248.